

кава шуга», казвахъ други, но тайно. Селски момъкъ твърдѣ много мрази гордѣливата мома, ако ще би тя да е и *дюня юзели*, най-хубавицата. Още презъ живота на баща ѝ, сичкиѣ селски момци се оттеглихъ отъ Минка. На чюшмата било, на хоро, на свадба, на сборъ било, тя си стоеше на страна сама като куковица.

Понеже града бѣше близо до селото, почти ката недѣля и празникъ идѣхъ млади граждани, едни по расходъ, други да се понаедѣтъ и понапиятъ мухтъ, трети да се позелениятъ на селскиѣ моми. Кой не обича хубавото и спокойствието? Сѣка мома, па и моминската майка, глѣда щото дъщеря ѝ да иди на богато мѣсто. Хеле пѣкъ гражданинъ да земе селенка, то бѣше голѣма честь за нея. — Оттърва се горката отъ мжки, казвахъ едни. — Родила се още единъ пѣтъ, казвахъ други. — Ехъ роди ма, мамо, на боклука, че съ честь ма роди, казвахъ трети. Но не винаги, и не сѣкой сполучваше тѣзи честь, ако трѣба да я наречемъ *честь*. Глупава селенка, лѣжи се. Дошелъ ѝ на гостя ергенинъ гражданинъ, гладниѣ, тя ще се потпрѣтне, че кокошка ли не щѣшь, зелникъ ли не щешъ, ще го гощава, приканва; а дъщеря ѝ — момата, отъ драгости, да има колай ще дигни на полицата ваксалинѣ обуча на градския момъкъ, отъ колкото да ги обръци за отивание; връць на самъ, връць на татакъ, раздрѣнкала герданъ на шията, връхели по ржцѣтѣ, влиза, излиза, шета, глѣда какъ по-добрѣ да послужи, да се отнесе за дано влѣзе въ очитѣ на гражданина.

Най-много градски отборъ чапкъни момци, дохождахъ у Батановата вѣща, тамъ сичко изобилно: наедѣтъ се, напиятъ се, разгевезетъ се, захващатъ да хвъргатъ думи за Минка, тя сичко вѣрва. Иди ли на хорото, тя нито ти поглѣжда селскиѣ момци, улови се да играе и салтъ се обръща на лѣво на десно да поглѣжда, кой отъ нейнитѣ гости ще се улови до нея. Уловили се градски момъкъ до